

A
ROMANA legszebb
történetei

Széles a világ
– nagy a szerelem

Jackie Braun

Az újbor zamata

Rebecca Winters

Édes borok, forró csókok

Joanna Neil

Szőlő, bor, szerelem

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Jackie Braun Fridline, 2007 – Vinton Kiadó Kft., 2023

Eredeti címe: *Moonlight and Roses* (Harlequin Mills & Boon Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2010)

• *Magyarra fordította:* Erős László

© Harlequin Books S. A., 2006 – Vinton Kiadó Kft., 2023

Eredeti címe: *Having the Frenchman's Baby* (Harlequin Mills & Boon Tender Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2016)

• *Magyarra fordította:* Harcsa Henrietta

© Joanna Neil, 2011 – Vinton Kiadó Kft., 2023

Eredeti címe: *Becoming Dr Bellini's Bride* (Harlequin Mills & Boon Medical Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2014)

• *Magyarra fordította:* Bakay Dóra

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA LEGSZEBB TÖRTÉNETEI 38. számában, 2021

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-742-2

• *Kép:* Shutterstock

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Jackie Braun
Az újbor zamata

ELŐHANG

Juliet Monroe nem tartozott azon nők közé, akik minden apróságtól elájulnak, de most nem holmi csekélyeségről volt szó. Miközben a mostohaanyja mellett ült a közjegyző levegőtlen szobájában, és a hivatalnok Frank Monroe végrendeletét olvasta fel, egyszer csak elsötétült előtte a világ.

Nem csupán szeretett édesapját veszítette el, hanem Medalliont, a csodaszép szőlőbirtokot is, amelyet apjával együtt hoztak létre és virágoztattak fel az utóbbi kilenc évben. Az ég szerelmére, miért nem rá hagyta az édesapja? Miért a mostohaanyjára, akit hét évvel korábban vett feleségül?

Amikor Margaret felfogta ennek a döntésnek a jelentőségét, kaján mosolyt küldött mostohalánya felé, ám kárörvendezése nem tartott sokáig.

– Édesapja úgy rendelkezett, hogy a ház, a tizennyolcadik századi festménygyűjtemény, valamint az antik bútordarabok önt illessék, Miss Monroe. Csupán a hálószooba bútorai maradjanak mostohaanyja birtokában – folytatta a közjegyző.

– Ez képtelenség! – kiáltotta a két nő egyszerre.

Margaret döbbenetesen roskadt magába.

– Valami baj van? – kérdezte a közjegyző aggódalmasan.

Juliet természetesen tudta, hogy Margaret nem ájul el soha, viszont kedveli a drámai jeleneteket.

– Vízet! – mormolta Margaret erőtlenül. – Egy pohár vizet!

– És maga, Miss Monroe? Hozhatok magának is valamit?

Juliet megrázta a fejét. Amikor a közjegyző visszatért egy flakon vízzel, a nő a lehető legnyugodtabban azt mondta:

– Itt valami tévedésnek kell lennie, Mr. Danielson! Valószínűleg félreértette a dolgot. Miért hagyta volna apám a szőlőbirtokot Margaretre? Ő ugyanúgy nem tud vele mit kezdeni, mint én a poros, öreg festményekkel és a régiségekkel teli házzal.

– Ezek a poros, régi festmények és régiségek egy halom pénzembe kerültek! – sziszegte Margaret, aki a jelek szerint magához tért gyengeségi rohamából.

– Igen, tudom jól, hogy milyen szívesen szórtad mindig az apám pénzét!

– A férjem volt, tehát jogomban állt – válaszolta mostohaanyja hetykén, aztán újra magába roskadt. – És annyira szerettem! Mihez kezdjek most nélküle?

– De kérem, hölgyeim! – nyugtatta őket a közjegyző. – Igazán rettenetesen sajnálom mindkettejüket, és azt is megértem, hogy fel vannak háborodva, de az elhunyt végakarata így hangzik.

– De hát ennek semmi értelme! – makacskodott Juliet. – Régóta saját házam van, és bútorra sincs szükségem. Édesapám és én együtt hoztuk létre Medalliont. Nem teheti meg, hogy kirántja a lábam alól a talajt!

Mr. Danielson lassan elővett néhány lapot egy mappából, és odanyújtotta a két nőnek.

– Ez a levél talán fényt deríthet az ügyre.

Juliet azonnal megismerte édesapja gömbölyű, kalligrafikus kézírását, és a szíve nagyot dobbant.

Kedves Margaret, kedves Juliet!

Tudom, hogy ti ketten soha nem szíveltétek egymást. Nagyon sajnálom, mert mindketten magányosak vagytok. Az a vágyam, hogy a két ember, akit a legjobban szeretek ezen a világon, vigaszt és támaszt jelentsen egymásnak, amikor én már nem leszek. Azt hiszem, megtaláltam az egyetlen módját annak, hogy ez valóra váljon.

Juliet! Margaretnek a segítségedre lesz szüksége, hogy tovább tudja vezetni Medalliont. Margaret! Tisztában vagyok vele, hogy eddig soha nem érdekelt a szőlőbirtok, de okos nő vagy, és biztosan bele fogsz tanulni. Ezenkívül meggyőződésem, hogy Juliet meg fogja engedni, hogy továbbra is a házban lakj. Viszonzásként arra kérek, hogy engedd Julietet ezután is borászként dolgozni. Csakis őáltala őrizhető

meg a borunk minősége, amelynek nagyszerű sikerünket köszönhetjük.

Mindkettőtöket szeretlek, és nagyon elszomorít, hogy már nem lehetek veletek. Kérlek benneteket, hogy nagyon vigyázzatok egymásra!

Juliet az ujjával gyengéden végigsimított édesapja aláírásán, és mostohaanyjára sandított, aki még mindig olvasott.

„Kérlek benneteket, hogy nagyon vigyázzatok egymásra!”

Juliet az ajkába harapott, nehogy hangosan felnevessen. Ezzel az erővel apja azt is kérhette volna, hogy emelkedjenek a levegőbe és repüljék körül a Földet. Margaret és ő éppenséggel beszélgethették akár barátságosabban is, ha a körülmények ezt követelik, de Juliet szellemtelennek és önzőnek tartotta mostohaanyját. Úgy tűnt, Margaret a maga részéről ugyancsak nem táplál gyengéd érzelmeket mostohalánya iránt, és gyakran jellemezte őt nagyhangúként és szabadosként. Csak Frank Monroe kedvéért viselték el egymást. Most, hogy a férfi már nem volt közöttük, összedőlt a megjátszott tiszteletnek ez a kártyavára.

– Ügyvédet fogadok. Ez egyszerűen nevetséges! – kiáltotta Margaret, majd összegyúrta a levelet, és a közjegyző íróasztalára dobta. – Nekem kellene mindent örökölnöm. A bíró biztosan az én véleményemen lesz. Mégis csak én voltam Frank felesége!

– Persze, teljes hét éven keresztül – vetette közbe ironikusan Juliet, és felállt. – Én a lánya vagyok, majdnem harminc éve! Ennek ellenére te kaptad a szőlőbirtokunkat, ahová még soha be sem tetted a lábad!

– Nem tudod elviselni, hogy szeretett engem, ugye?

Juliet nem vett tudomást erről a kérdésről. Miért kellett az apjának egy ilyen felületes nőszemélyt feleségül vennie?

– Én is ügyvédet fogadok! – vágta oda. – Majd meglátjuk, hogy a végén ki mit kap.

– De hölgyeim! – szólt közbe csitítóan a közjegyző. – Tényleg ezt akarják tenni? Egy peres eljárás hónapokig vagy akár évekig eltarthat. Arról nem is beszélve, mennyi időbe, idegesedésbe és pénzbe kerülne mindkettejüknek. Miért nem kötnek egyezséget? A problémájuk megoldása számomra kézenfekvőnek tűnik. Ha magának nem kell a szőlőbirtok – mondta Margaretnek –, maga pedig nem ragaszkodik a házhoz és a régiségekhez – tette hozzá Juliethez fordulva –, akkor ki-ki egyszerűen átíráthatná a másikra a maga örökségét.

– Nagyon értelmes javaslat – helyeselt Juliet.

Margaret azonban a fejét rázta.

– Nem is tudom – mondta elnyújtott hangon. – A szőlőbirtok földterületéért egy árverésen bizonyosan jó árat lehetne kapni. Főként ha előtte eltávolítják ezeket az átkozott szőlőtőkét.

Juliet szívverése egy pillanatra kihagyott. Ezt nagyon is el tudta képzelni a mostohaanyjáról!

– Mindent neked adok Medallionért, amit apu rám hagyott – mondta gyorsan. – És ha ez nem elég, ráteszek még egy szép összeget.

– Nocsak, nocsak! – Diadalmas mosoly terült szét Margaret arcán.

– Ez a szőlőbirtok apám nagy álma volt. Sok-sok évnyi kemény munkát fektetett Medallionba. – És én is, tette hozzá magában Juliet. – Ígérd meg, hogy nem kótyavetyéled el a szőlőbirtokot valami építési vállalkozónak!

Margaret egy ideig némán nézte, végül bólintott.

– Hát jó. Tudom, hogy Frank szívéhez nagyon közel állt a szőlőbirtok. Ünnepelesen megígérem, hogy nem fogom eladni építési vállalkozónak.

És nem is ezt tette. Öt hónappal később, amikor Juliet eladta a kis házát, és már majdnem összeszedte az összeget, amelyet mostohaanyja Medallionért követelt, Margaret a szőlőbirtokot egy kaliforniai borásznak adta el.

1. FEJEZET

Juliet annak a háznak a teraszán állt, amelyet édesapjától örökölt, és figyelte, amint egy ezüstszínű nyitott kocsni lendületesen bekanyarodik a szőlőbirtokhoz vezető útra. Futó pillanatra látta megvillanni a vezető szőke haját, napbarnított bőrét és magabiztos mosolyát, mert a tizennégy fokos hűvösség ellenére a fickó lehajtott tetővel autózott.

Más napokon valószínűleg örültnek tartotta volna, vagy olyasvalakinek, aki a kelleténél több borkóstolót látogatott meg. De pontosan tudta, ki az, aki ma reggel ebben a szemrevaló sportkocsiban robogva közeledik.

Phillip Holland!

Juliet már a nevéől is a plafonon volt! Ez a fickó eladta a birtokrészét a Holland Farmsban, a kaliforniai Napa Valley-ben lévő, több évszázados családi szőlőben, és úgy szerezte meg Medalliont, hogy neki a leghalványabb esélye sem volt, hogy ezt megakadályozza.

Személyesen eddig még nem találkoztak, de úgy tűnt, hogy ma alkalom kínálkozik erre. Feltétlenül vissza akarta szerezni Medalliont. De ha nem sikerül, legalább a főborászi állását meg akarja tartani.

Soha nem vont le elhamarkodott következtetéseket olyan emberekről, akiket nem ismert, de nem hitte, hogy valaha is meg tudná kedvelni Phillip Hollandet. És nemcsak azért, mert a férfié lett az, ami őt illetné, hanem azért is, mert jól ismerte az óriási szőlőbirtokok öntelt örököseit. Az ilyeneknek halvány fogalmuk sincs a borkészítésről, és azt képzelik, hogy a modern technológiával ugyanolyan minőséget lehet létrehozni, mint sokévi odaadó munkával.

Amióta Juliet befejezte tanulmányait, heti ötven órát dolgozott a megélhetéséért. Ennek a világnak a Phillip Hollandjei természetesen nem szorulnak rá ilyesmire! Inni talán tudnak, de a borokról szóló tudományuk legtöbbször a borospoharuk pereménél véget ér.

Juliet meghatottan jártatta végig a tekintetét a lejtőkön sorakozó tőkéken. A látóhatáron emelkedő óriás, öreg platánok levelei már elkezdtek színesedni. A hűvösebb hőmérséklettel beköszöntő őszy ragyogó rőt és arany színeket hozott. Mennyire szerette az őszt Dél-Franciaországban!

A borász számára ez a szüret idejét jelentette, és az idejének Medallion történetében a legjobbnak ígérkezett. Az elmúlt kilenc év során keményen dolgozott az édesapjával együtt. Előbb azért, hogy a birtok létrejöjjön, aztán pedig azért, hogy a boruknak nevet szerezzenek a szakmában. Most végre sikerrel jártak! Juliet görcsösen próbálta lenyelni a gombócot a torkában. Édesapja nem tudja már élvezni munkája gyümölcsét.

Gyorsan letörölte könnyeit az arcáról. Az utóbbi hónapokban eleget sírt már. Más körülmények között egyáltalán nem szokott sírni. Ugyan mire jók a könnyek? Min változtatnak? Az édesanyja annak idején nem jött vissza hozzá, az édesapja pedig mindörökre eltávozott tőle, és a szőlőbirtokot is elveszítette.

Fázósan ment be a balkonról, sűrű haját szigorú copfba fonta, és nekikészült a munkának. Amíg az új tulajdonos nem mond fel neki, van elvégzendő feladata.

Phillip Holland már előző este megérkezett Marseille-be. Mivel elég kimerültnek érezte magát a hosszú út után, úgy döntött, hogy szobát vesz ki egy szállodában. Nagy izgalmában egész éjjel le sem hunyta a szemét. Amikor a nap égővörösén felkelt a tükörsima tenger fölött, beült az autójába. Le Pinig, a Medallion közvetlen közelében fekvő kisvárosig jó két óráig tartott az út. Phillip lassan hajtott, mert élvezni akarta a természet szépségét.

Amikor a Földközi-tenger partja mentén haladt, hirtelen sürgető vágya támadt, hogy érezze a szél sós ízét, és hogy akadálytalanul gyönyörködhesse a pompás kilátásban. Lehajtotta tehát a cabrio tetejét. Mit számított a kis hideg, ha a friss tengeri levegő, a ciprusok meg a kakukkfű illata kárpótolta érte?

Útja aztán a szárazföld belsejébe vezetett. Ha nem is szívesen köszönt el a Côte d'Azur festői öbleitől, a kiterjedt piniaerdőknek is megvolt a maguk titokzatos varázsa. Nem sokkal Le Pin előtt kinyílt az erdős vidék. Végtelen levendulaföldek és barátságos parasztházak tárultak a szeme elé – és végre elérte a kiterjedt szőlőhegyeket is, amelyeket a régi hagyomány szerint kerítés helyett olajfák határoltak.

Le Pinbe megérkezve szobát vett ki egy kis szállodában, és lerakta a holmiját. Amíg nem talál rendes lakást, itt fog maradni. De most végre a szőlőbirtokára akart menni!

Phillip leállította az autóját és kiszállt. Csípőre tett kézzel nézett körül. Büszkén mosolygott, már amennyire a hideg szélből félig megfagyott arca engedte. Korábbi látogatásai a legkevésbé sem készítettek fel Medallion őszi szépségére.

A provence-i tájat sűrű piniaerdeivel és ibolyakéken ragyogó levendulaföldjeivel nyáron is csodaszépnek találta. Akkor értette meg, hogy Franciaország déli részének mélykék ege miért ihleti meg évszázadok óta a festőket és a költőket. De bármennyire is tetszettek neki a nyár telt kék és zöld árnyalatai, mindez semmi sem volt az ősz erőteljes színeihez képest. Phillip nem tudott betelni a platánok vérvörös levéltengerével, amely lélegzetelállító kontrasztként vált el a piniák örökzöldjétől, amelyről a kis városka, Le Pin a nevét kapta.

Fázósan dörzsölgette meggémberedett ujjait. Ez volt az ára a tető nélküli autózásnak, de mit számított? Elevenebbnek érezte magát, mint valaha!

Várakozásteljesen lépett be Medallion kóstolósobájába. Ez a szőlőbirtok az övé! Egyedül az övé! Ő fogja meghozni a döntéseket, még hozzá anélkül, hogy az ötleteit igazolnia kellene bárki előtt is. És végképp nem kell többé engedélyt kérnie. Végre ő a főnök!

Fél órával később ez a meggyőződése némiképp megingott, amikor egy fiatal nő lépett be a kóstolósobába. Harminc felé járhatott, és összevont szemöldöke semmi jót nem ígért.

Magas volt, pár centivel volt csak alacsonyabb nála, és karcsú – már amennyire ezt az óriási gyapjúpulóveréből meg lehetett állapítani. Mosásban kifakult farmert és gumicsizmát viselt. Ennek ellenére nagyon nőies hatást keltett. Amikor belépett, az összes alkalmazott azonnal abbahagyta a munkát, és ideges pillantásokat váltott egymással. Nyomasztó csend telepedett a helyiségre, és Phillipnek az a rossz érzése támadt, hogy ha vitára kerül a sor, itt senki nem állna az ő oldalára.

– Ön nyilván Miss Monroe – kezdte, hogy megtörje a kényelmetlen csöndet. – Sokat hallottam már magáról – folytatta, és kezét nyújtva közeledett a nőhöz. – Phillip Holland vagyok.

A nő szeme tehát zöld, a hajának pedig, amelyet szigorúan befont copfban hordott, olyan színe volt, mint a frissen őrölt fahéjnak. Volt benne valami, ami anélkül, hogy pontosan meg tudta volna nevezni, izgatta Phillipet. A klasszikus szépségideálnak nem felelt meg, és a divat iránti érzéke sem látszott különösebben fejlettnak. Phillip volt menyasszonya, Mira mindig úgy nézett ki, mintha egy divatlap csillogó lapjáról lépett volna le.

Juliet még mindig összeszorította máskülönben telt ajkát, és végül annyit vetett oda:

– Miss Monroe egyáltalán nem szereti, ha Miss Monroe-nak szólítják.

A hűvös hang ellenére Phillipnek sikerült kitartania a mosoly mellett. A nő számára valószínűleg nem könnyű elfogadni az új tulajdonost.

– Hogyan szólíthatom akkor? – kérdezte barátságosan.

– Julietnek. Mindenki Julietnek hív – válaszolta a nő, és olyan ádáz arccal nyújtotta a kezét, hogy Phillip nem volt biztos benne, üdvözölni akarja-e, vagy szkanderoszásra hívja.

Juliet... Ez a kifejezetten nőies név valahogy nem illett rá. Bár ha kibontva viselné a hosszú haját... De miről is elmélkedik ő itt?

– Örülök, hogy megismerhetem, Juliet!

A meleg hangú megjegyzésről tudomást sem véve a nő rögtön üzleti hangot ütött meg.

– Szeretném megtudni, mik a terveid Medallionnal és a munkatársakkal.

Az alkalmazottak zavartan csoszogni kezdtek, és moraj futott végig a helyiségen. Phillip megköszönte a torkát. Ezzel nem számolt.

– A hétvégén munkásgyűlést tartok, és ismertetem a részleteket. Addig először is szeretnék

körülnézni. Néhány kisebb változtatást természetesen végre fogok hajtani.

– Például mit?

Egyvalamit meg kell hagyni: ez a nő hihetetlenül makacs! Más körülmények között Phillip biztosan csodálta volna, de pillanatnyilag csak fárasztónak és udvariatlannak találta.

– Erről, mint mondtam, pénteken szeretnék beszélni. De volna most esetleg egy perce, hogy négy szemközt beszéljünk?

A férfi természetesen észrevette, hogy a munkatársak minden egyes mozdulatát szinte megbabonázva figyelik. Jobb, ha most véget vet ennek a műsornak.

– Állok szolgálatára – mormolta Juliet ironikusan.

– Rendben, akkor menjünk az irodába!

Bár Juliet természetesen jobban ismerte a járást, előreengedte a férfit. Az irodai helyiségek az emeleten voltak, közvetlenül a kóstolószoza fölött. A legnagyobb szoba a folyosó legvégén nyílt. Juliet ugyan számított rá, hogy az új tulajdonos ott fog berendezkedni, mégis fájdalmas érzés fogta el, amikor a férfi udvariasan kitárta előtte az ajtót. Nem is olyan régen még az édesapja ült itt. Julietnek minden erejére szüksége volt, hogy elfojtsa feltörő érzelmeit.

– Minden rendben? – tudakolta Phillip.

Juliet lassan emelte a tekintetét Medallion új tulajdonosára. Majdnem el is felejtette, hogy nincs egyedül. Már hat hosszú hónapja nyugodott édesapja a temetőben, de a fájdalom a legkevésbé sem enyhült.

Phillip kérdésére képtelen volt válaszolni. A gyász majdnem teljesen legyűrte. Görcsös igyekezettel próbált uralkodni magán, ezért inkább megkérdezte:

– Miért akart velem beszélni?

A férfi hanyagul az íróasztalnak támaszkodott:

– Ezzel maga is tisztában van, nem igaz?

Juliet szíve még nehezebb lett.

– Elbocsát?

– Nem!

– Tehát nem *most* bocsát el?

A férfi idegesen túrt bele a hajába. Aztán félig derűsen, félig bosszúsan megkérdezte:

– Magának mindig muszáj a dolgok végére járnia, ugye?

Juliet nemrég veszítette el az édesapját, a szőlőbirtokát, és most talán még az állása is kockán forog. Mit vár ez az ember tulajdonképpen?

– Egyszerűen csak szeretem tudni, hányadán állunk. Medallion nagyon sokat jelent nekem.

Nagy meglepetésére Phillip bólintott.

– Remélem, képesek leszünk együttműködni, Juliet. Ez a váltás senkinek nem könnyű. Érthető módon magának a legkellemetlenebb. De senkinek sem lesz jobb attól, ha a munkatársaknak az az érzésük, hogy a vezetés nem egy irányba húz.

– Az embereink jó munkások – mondta a nő szelíd hangon. – Semmiképpen nem akarom, hogy elbocsássa őket.

– Nem fogom elbocsátani őket – biztosította a férfi. – És magát sem, Juliet – tette hozzá. – Viszont egyáltalán nem szeretem, ha nyilvánosan kérdőre vonnak, ahogy az előbb tette a kóstolószozában.

– Sajnálom – mormolta a nő, és komolyan igyekezett, hogy őszintének hangozzék, amit mond:

– Nem állt szándékomban.

Phillip sóhajtva váltott témát:

– Egyébként fogadja elismerésemet. A munkafolyamatok kitűnően vannak megszervezve, és a borokban hihetetlen lehetőségek rejlenek. Tisztában vagyok vele, hogy ez a maga érdeme.

A nő zavartan válaszolt:

– Inkább az édesapámé. Annyira szerette Medalliont! Leghőbb vágya az volt, hogy a borunk egyszer az egész világon ismert legyen.

– Hallottam, hogy az édesapja most tavasszal hunyt el. Őszinte részvétem.

– Köszönöm.

– Egyébként egyszer személyesen is találkoztam vele.

Juliet meglepetten pillantott rá.

– Tényleg? És mikor?

– Néhány évvel ezelőtt egy borbemutatón San Diegóban. Ez a Medallion alapítása utáni első évben lehetett. A chardonnayjuk már akkor figyelemreméltó volt, erre máig emlékszem!

Juliet homlokráncolva válaszolt:

– Igen, ki is tüntették. Nekem azonban az volt a véleményem, hogy legalább ezüstöt érdemelt volna.

– Valóban jó volt.

– A *Holland Farms* aranyat nyert – vetette közbe Juliet.

– Igen, úgy van.

Juliet tulajdonképpen azt várta, hogy a férfi kérkedni fog ezzel, ám ő ehelyett meleg hangon azt mondta:

– Nagyon megkedveltem az édesapját. Együtt ebédeltünk, és elbeszélgettünk pár ötletéről, amelyet a *Holland Farms*nak gondoltam ki. – Phillip egyszerre nagyon tűnődőnek látszott: – A saját apám soha nem hallgatott olyan érdeklődéssel, ahogy Frank Monroe tette.

A méretes gombóc Juliet torkában teljesen lehetetlenné tette, hogy válaszoljon, ezért csak némán bólintott.

– Nem emlékszem, hogy láttam volna ott magát, Juliet.

Ennek az volt a magyarázata, hogy a nő nem volt az a típus, aki szereti kicsípni magát, hogy aztán szertartásos partikon vadidegen emberekkel csevegjen érdektelen semmiségekről. Gyűlölt az időjárásról társalogni – kivéve persze, ha az valamilyen módon a szőlőfürtöket veszélyeztette. Ehhez jött még az is, hogy farmerban és pulóverben lényegesen jobban érezte magát, mint estélyi ruhában és körömcipőben.

Hányszor tett magának az édesapja szemrehányást, mert az egyetlen lánya jobban érdeklődött a borászat, mint a szerelem iránt! Juliet azonban semmi kivetnivalót nem talált ebben. Persze a férfiak izgalmasabbá teszik az életet, és olykor-olykor el is járt szórakozni, de eddig minden kapcsolatának véget vetett, mihelyt egy kicsit komolyabbra fordult a dolog. És nem a kötöttségtől való félelme miatt, ahogyan ezt a legjobb barátja, Corey állította. Juliet azzal szokott érvelni, hogy nem muszáj minden nőnek férjhez mennie és gyerekeket szülnie.

– Nem vagyok különösebben feltűnő – vetette oda végül könnyedén.

– Én ezt nem mondanám – válaszolta a férfi, és mosolyogva nézett rá.

Phillip átható, közvetlen pillantásától Juliet furcsán zavarba jött. Egész életében most sajnálta legelőször, hogy nem szedte rendbe magát. Bár nem tudta egész pontosan, mit csinálhatott volna másként, de Phillip mellett, aki méretre szabott nadrágban és drága, egyedi tervezésű ingben állt előtte, valamiképp vidékinek és régimódinak érezte magát.

Hirtelen feltűnt neki, hogy új főnöke nem is néz ki olyan rosszul. Széles váll, keskeny csípő és hosszú, izmos láb... Nyilván rendszeresen sportol.

Ám ha a férfi teste lélegzetelállító is, az arca még jobban elbűvölte Julietet. Markáns, jó formájú szemöldök ívelt a hihetetlenül kék szeme fölött. Szőke haját kissé hosszabbra hagyta. Nem olyan hosszúra, hogy copfba lehetett volna fogni, épp csak annyira, hogy a frizurája enyhén rámenős külsőt kölcsönözzön neki.

Julietnek erőfeszítésébe került leküzdenie a vágyat, hogy eljátszozgasson a copfja végével, mint mindig, ha valami idegesítette.

– Valójában egyáltalán nem kísértem el apámat San Diegóba. Itt voltam, és a birtokra ügyeltem.

– Aha, már értem – válaszolta Phillip. – Ugyanis soha nem felejték el arcokat.

– Én pedig bort nem felejték el soha. Az arannyal megkoronázott chardonnayjuk valóban rendkívüli volt! – Milyen jó, hogy újra üzleti mederbe tudta terelni a beszélgetést! Ha borról beszélhetett, Juliet biztonságban érezte magát.

– Azt hiszem, Medallionban megvan a lehetőség, hogy még ennél is jobb legyen – mondta a férfi komolyan.

– Igazán?

– Ha nem lettem volna meggyőződve róla, nem vettem volna meg.

Az arra utaló megjegyzés, hogy Medallion már nem az övé, Juliet lelkesedését észrevehetően lelohasztotta.

– Annak idején kissé csalódott voltam, hogy egyáltalán nem nyílt alkalmam megismerni magát, mielőtt ajánlatot tettem a szőlőbirtokra.

– Abban az időben nem voltam Franciaországban.

– Igen, az édesanyja mondta, hogy Olaszországban van üzleti úton.

– Margaret a mostohaanyám – helyesbítette Juliet nyersen. – Nem tájékoztattak az ön látogatásáról. Pontosabban csak akkor szereztem tudomást a szőlőbirtok eladásáról, amikor a szerződéseket már aláírták.

– Ezt én egyáltalán nem tudtam! – kiáltotta a férfi ijedten.

Juliet nem látta okát, hogy tovább kerülgesse a forró kását.

– Medallion az enyém kellett volna hogy legyen!

– Akkor az édesapja miért nem magára hagyta? – kérdezett vissza a férfi ugyanolyan egyenesen.

– Mert azt hitte, hogy a mostohaanyámat és engem ily módon mégiscsak családdá tud kovácsolni. Ebben sajnos hatalmasat tévedett.

– Sajnálom.

– Nincs szükségem részvétre.

– Ezzel inkább azt akartam mondani, hogy megértem a helyzetét – magyarázta a férfi.

Csudálatos! Ez az ember most még olyan kedves is, hogy ő, Juliet úgy érezheti magát, mint egy mogorva sündisznó. Egyvalami viszont a napnál is világosabb volt: a dühével itt nem jut tovább!

Juliet békülékenyebb hangon folytatta:

– Szeretném visszakapni Medalliont, Mr. Holland. Felajánlom magának azt az összeget, amelyet fizetett érte, plusz nagyvonalú kárpótlást adok, amennyiben az ügylet során költségei keletkeztek volna.

– Azt hiszem, jobb lenne, ha Phillipnek szólítana. És úgy tűnik, van egy probléma: semmiképpen nem akarom eladni Medalliont!

Bár Juliet számított erre a válaszra, a férfi szavai mégis szinte kirántották a lába alól a talajt.

– Meg tud békélni ezzel? – kérdezte Phillip nyugodtan.

Juliet bátran lenyelte a csalódottságát, és azt felelte:

– Nincs más választásom, mint elfogadni, hogy mostantól kezdve itt a maga szava számít.

Legnagyobb meglepetésére a férfi derűsen felnevetett.

– Ez nem hangzott valami meggyőzően.

– Azt mondtam, hogy elfogadom, nem azt, hogy kedvemre való.

– Ó, köszönöm szépen a kiigazítást!

Miközben Phillip ajka még mindig remegett a visszafojtott nevetéstől, Juliet halálosan komolyan azt mondta:

– Kiválóan végzem a munkámat, és szeretném megtartani az állásomat.

– Maga itt a főborász, ugye?

Juliet bólintott.

– Azt szeretném, ha inkább maga igazgatná Medalliont. Messze jobban ismeri a vidéket, az embereket és a folyamatokat, mint én.

– De Tom Wirley igazgatja Medalliont.

– Ő más feladatot vagy végkielégítést fog kapni. Sokkal fontosabb, hogy maga képesnek tartja-e magát a szőlőbirtok igazgatására.

– Mindenre képesnek tartom magam, amit Medallionban tenni kell! – válaszolta a nő öntudatosan.

– Az édesapámhoz hasonlóan ugyanis azon a nézeten vagyok, hogy valaki csak akkor lehet jó főnök, ha bármelyik állást maga is be tudná tölteni.

– Ez burkolt célzás akart lenni?

– Nem, azt hiszem, egyértelmű volt.

Furcsa volt, hogy a férfi egyáltalán nem bosszankodott Juliet provokatív válaszára, sőt úgy tűnt, felettebb jól mulat.

– Maga nyilván azt hiszi, hogy én még soha nem szüreteltem, és soha nem álltam bokáig a sárban.

– Miért, igen? – kérdezte Juliet meghökkenve.

– Hát persze.

– Na, akkor tudja, miről beszélek. – A nő elgondolkodva nézett Phillipre, mielőtt témát váltott: – Ha már nem én vagyok a főborász, akkor ki készíti a bort?

A férfi csak mosolygott.

– Maga? – kiáltotta Juliet hitetlenkedve.

– Ne nézzen már rám ilyen rémulten! Csináltam párszor, higgye el!

Állítása a legkevésbé sem győzte meg a nőt. A következő hónapok során valószínűleg két munkakört kell majd ellátnia, míg a férfi csetlik-botlik a birtokon. Az a legjobb, ha ebbe már most beletörődik.

– Igazgatni fogom Medalliont, és természetesen a borkészítésben is a segítségére leszek, amennyiben szüksége van rá – felelte nyugodtan Juliet.

– És maga szilárdan meg van róla győződve, hogy rá fogok szorulni, ugye, Juliet?

– Vigyázzon az ilyen kérdésekkel! Nem vagyok híve az udvarias hazugságoknak.

– És mi a helyzet a taktikai érzékével?

– Dolgozom rajta.

– Jó tudni, hogy van remény! – válaszolta vidáman a férfi. – Van még valami?

– Igen. Ahogy mondtam, igazgatni fogom Medalliont, de nem a maga kedvéért, és nem is a fizetési csekkért fogom tenni.

A férfi kérdően nézett rá.

– Hanem?

– Mindaddig ajánlatot fogok tenni önnek Medallionra, míg végül mégis eladja nekem, Mr. Holland.

– Phillip! – igazította ki a férfi, és első alkalommal valóban bosszúnak látszott.

A nő ennek ellenére zavartalanul folytatta:

– És higgyen nekem, makacs vagyok!

– Már feltűnt – felelte a férfi szárazon.

Olyasvalaki, mint Phillip, természetesen nem értheti, mit jelent neki Medallion! A férfi nyilván úgy adta el a családi birtokban való részét, hogy a legkevésbé sem szomorkodott miatta.

– Ez a szőlőbirtok nekem mindent jelent! – ütötte a vasat Juliet.

– Mindent? De hiszen ez csupán egy földdarab! Nem család vagy...

A nő félbeszakította.

– Nem, Medallion sokkal megbízhatóbb, mint a családtagok! – Ez csak úgy kicsúszott a száján.

Még jó, hogy a férfi nem érti az összefüggést!

– Egy szőlőtőkékkel teli földdarab – vitatkozott Phillip, és kék szemének pillantása egyszeriben olyan hideg lett, mint a jég. – Egy üzlet, egy ingatlan.

– Maga így gondolja?! – kiáltotta a nő rémulten.

Phillip azonban nem válaszolt. Tévedett Juliet, vagy valóban valami keserűségféle volt a szemében?

– Az édesapámmal együtt hoztuk létre Medalliont – mondta Juliet halkán. – Ez a szőlőbirtok az életem!

A következő heteket Phillip azzal töltötte, hogy közelebről megismerkedett a Medallionon dolgozó munkatársaival és a munkafolyamatokkal. Nem akart változtatásokat végrehajtani úgy, hogy a jelenlegi helyzetről nincs pontos képe. Medallionban nagy lehetőség rejlett mind pénzügyileg, mind a minőség tekintetében. És ezt a lehetőséget ki akarta aknázni.

Amikor pénteken este az íróasztalánál ült, és még gyorsan ellenőrzött néhány számlát, váratlanul megszörrent a telefon.

– Gondoltam, megkérdezem, hogy vagy, mivel a jelek szerint nem érezted szükségét, hogy közöld velünk...

Az édesanyja!

Még ha Judith Holland tréfás hangot ütött is meg, a szavaiban bujkáló sértettség nem került el Phillip figyelmét.

– Sajnálom – mondta a férfi, és úgy is gondolta. Szándékosan soha nem okozott volna fájdalmat az édesanyjának. – Megkezdődött a szüret, és borzasztó sok tennivalóm volt.

– Itt is akad munka bőven – válaszolta az asszony.

– És különben mi újság? – kérdezte Phillip, bár egyáltalán nem akarta hallani a választ, mert tartott tőle, hogy feltámad benne a honvágy Kalifornia és a *Holland Farms* után. Mint minden Hollandnak, neki is a vérében volt a szőlészet. A szőlőbirtokuk nemzedékek óta apáról fiúra szállt.

– Minden rendben – felelte édesanyja. – Rossznak az a véleménye, hogy idén kitűnő lesz a termés.

– Akkor apa biztosan nagyon elégedett.

– Ó, igen! Úgy véli, ki kellene bővítenünk a chardonnay-táblát, mert ez a bor évről évre kedveltebb lesz.

– Szóval így látja? – Bármennyire igyekezett is Phillip megőrizni a nyugalma, a szarkasztikus felhang félreismerhetetlen volt. Hány alkalommal javasolta ő ezt az utóbbi két év során? És hányszor nem akart az édesapja hallani sem erről, mert az unokatestvére, Fred nem találta jó ötletnek!

Mivel Fred szülei nem sokkal fiuk negyedik születésnapja előtt – Phillip akkor két éves volt – halálos autóbalesetet szenvedtek, az unokatestvére és ő testvérekként nőttek fel. Két nagyon veszekedős testvérként. Bár édesanyja folyvást hangoztatta, hogy ez pusztán a fivérek közötti normális veszekedés, de konfliktusaik messze túlmentek a fiútestvérek közötti rivalizáláson. És amióta felnőttek lettek, a *Holland Farms* képezte a vita legfőbb tárgyát.

Mindegy volt, milyen újításokat vagy változtatásokat javasolt Phillip, unokatestvére mindig pontosan az ellenkezőjét követelte, és Mr. Holland rendre a saját fiával szemben foglalt állást.

– És apu kedvence, Fred hogy van? – morogta Phillip.

– Az unokatestvéred jól van.

– És Mira?

– Ő is – válaszolta tétován Judith.

– Tehát még együtt vannak?

Miután Phillip eladta tulajdonrészét a *Holland Farms*ban, menyasszonya iránta való vonzalma széleseben kihűlt. Néhány héttel azután, hogy szétmentek, Mira hirtelen Fred karján jelent meg a jótékonysági bálon, amelyet Hollandék minden évben a szőlőbirtokukon rendeztek. Még ha nem is akarta elismerni, nagyon rosszul esett Phillipnek, hogy Mirát láthatólag csak a *Holland Farms* érdekelte.

– Együtt vannak, sőt hamarosan össze akarnak házasodni – folytatta édesanyja halkán.

– Úgy néz ki, mindegy neki, melyik Holland vezeti az oltárhoz, csak az a fontos, hogy Holland legyen.

– Phillip, kérlek! Már majd egy éve külön vagytok. Ne légy még mindig ilyen!

– Milyen ne legyek, mama? Őszinte? – vágta oda Phillip mérgesen. – Miért én vagyok az egyetlen ember a családban, aki úgy érzékeli, hogy Fred mindig mindent magának kaparintott meg, ami jog szerint nekem járt volna?

Édesanyja erre egyáltalán nem reagált.

– Szeretik egymást.

– A *Holland Farm*st szeretik meg azt az életet, amelyet ez lehetővé tesz számukra! – Mélyet sóhajtott. – Hagyjuk ezt, mama! Nem akarok veszekedni veled. – Végére is édesanyja mindig támogatta.

– Tudom, hogy nagyon sikeressé fogod tenni Medalliont! Csak azt kívánom, bárcsak Franciaország ne lenne olyan messze!

– Csupán pár óra repülővel – mondta Phillip vigasztalóan.

– Csupán pár óra... – ismételte meg Judith, mintha saját magát akarná meggyőzni. Aztán aggódva

megkérdezte:

- Mira esküvője mélyen érint téged?
- Nem. Legalábbis nem úgy, ahogyan gondolod.
- Ez megnyugtat. Mira kedves, fiatal nő, de egyáltalán nem hozzád való, Phillip. A házasságotok nem lett volna boldog – jelentette ki az édesanyja határozottan.
- Időközben már én is így gondolom. Na és mikor lesz az esküvő?
- Tavasszal. Te is... – édesanyja egy pillanatra habozott – ...te is eljössz?
- Hogy megünnepeljük a nagy kibékülést? Sajnálom, mama, de ez tényleg túl nagy kívánság!
- Tudod, hogy mindig szívesen látunk – válaszolta Judith remegő hangon.
- Tudom, hogy te így gondolod, mama. És nagyon örülök neki. Igazán. – Apja és unokatestvére viszont mindig azt az érzést keltette benne, hogy nem tartozik a családhoz. Mira átpártolása volt az utolsó csepp a pohárban. Soha többé nem fog visszatérni! Legalábbis addig nem, míg becsvágyó terveit meg nem valósította, és nem mutatta meg mindannyiuknak, milyen rosszul ítélték meg őt.
- Boldog vagy Franciaországban? – szakította ki gondolatai közül az édesanyja.
- Dolgozom rajta.
- Jól van. Az a legfontosabb. Én szeretlek, hiszen tudod.
- Én is téged, mama.

Miután édesanyja letette, Phillip elhatározta, hogy befejezi a munkát. A nap már rég lement, és ő hirtelen nagyon fáradtnak érezte magát. Nem hitte, hogy a beszélgetés után még a számlákra tudna koncentrálni. Túlságosan feldúltnak érezte magát ahhoz, hogy az íróasztalnál üljön, és éhes is volt.

Amikor bezárta maga mögött az ajtót, megállapította, hogy Juliet szobájában még ég a villany. Az ajtó résén bekémlelve azt látta, hogy a nő az íróasztalánál ül, és néhány papír fölött töpreng. Mint mindig, most is szigorú copfba fonta a haját. Óriási flanelinget viselt, amely legalább három számmal volt nagyobb a kelleténél. Miközben olvasott, egy müzliszeletet rágcsált.

– Remélem, nem ez a vacsorája.

Juliet zavartan pillantott fel.

– Tessék?

Ha Phillip az utóbbi hetek alatt valamit megtanult Julietről, akkor az az volt, hogy mindig száz százalékig odafigyel arra, amit csinál. És a túlórák számából ítélve semmiképpen sem vádolhatta az odaadás hiányával.

– Csak azt kérdeztem, hogy ez a müzliszelet-e az egész vacsorája.

– Ó! – A nő megrázta a fejét. – Nem, dehogy. Ez az ebédem.

– Este nyolckor?

Juliet csodálkozva nézett ki az ablakon. Tényleg sötét van már!

– Nagyon késői ebéd – ismerte el.

Phillip hanyagul az ajtófélfának támaszkodva válaszolt:

– Már azt is értem, hogyan marad ilyen karcsú. Nyilván nem szeret enni.

– De, szeretek, csak ma nem értem rá.

Phillip, bár éppen el akart köszönni, ehelyett azt mondta:

– Mivel ma én sem ettem semmi rendeset, talán egy étteremben együtt pótolhatnánk a hiányt.

Juliet úgy nézett rá, mint egy kutató, aki éppen most fedezett fel egy rendkívül fertőző vírust. Szólni azonban nem szólt semmit.

A férfi félig derűsen, félig bosszúsan kiáltott fel:

– Eddig még soha egyetlen nő sem reagált így, ha azt javasoltam, hogy menjünk el vacsorázni!

– Bocsásson meg, csak úgy vélem... Csak úgy vélem, hogy nem kellene...

– Mit? – kérdezte a férfi, és felvonta a szemöldökét. – Hogy nem kellene kedvesnek lennünk egymáshoz? Hiszen nem randevút kértem magától! – Már ennek a gondolatától is feltolult benne volt menyasszonyának és az általa okozott fájdalomnak a keserű emléke. – Nyersen tette hozzá: – Higgye el, ez engem tényleg nem érdekel!

– Ahogy látom, a kedvességet maga sem tartja szükségesnek – válaszolta Juliet szárazon.

Phillip sóhajtott.

– Nem úgy értettem.

– Rossz napja volt?

A férfi fejcsóválva válaszolt:

– Nem, csak nagyon hosszú. Tulajdonképpen inkább nagyon hosszú hetem volt. – És egy még hosszabb hétvége áll előtte, amelyet feltehetőleg ugyancsak az irodájában fog eltölteni. De ez még mindig jobb, mint a szállodai szobájában üldögegni. – Jól van, akkor most átadom magát a megkésített ebédjének. A hétfői viszontlátásra, Juliet!

Amikor megfordult, hogy kimenjen, a nő utánaszólt:

– A péntek az én pizzaestém.

A férfi kérdően nézett vissza a válla fölé.

– Tessék?

– Péntekenként a házvezetőnőm bridzselni szokott a barátnőivel, ezért ilyenkor pizzát készítek.

– Saját kezűleg? – Phillip nem tudta elképzelni, hogy ez a nő szeret főzni.

– Igen. Nem olyan nehéz. A tésztát mindig megveszem a kedvenc olasz boltomban, aztán már csak meg kell pakolnom.

– Értem. Ez akkor most meghívás volna? Vagy csupán társalogni akart?

A nő kicsit kivárt, csak aztán válaszolt.

– Igen, meghívom egy kollégák közötti vacsorára.

Phillip számára úgy tűnt, ez nem az a pillanat, amikor utalnia kellene arra, hogy ő tulajdonképpen Juliet főnöke.

– Hát, örülök, hogy ezt most tisztáztuk!

Juliet a müzliszelet maradékát a papírkosárba hajította, aztán azt mondta:

– Adjon öt percet, amíg itt összerámolok!

– Jó, találkozzunk odalent!

Julietnek fogalma sem volt, mi a fene ütött belé, hogy meghívta Phillipet vacsorázni. És ráadásul az otthonába! De mi haszna a megbánásnak? A meghívást visszavonni már nem lehetett, így bele kellett törődnie, hogy a következő órákat Phillip Hollandddal tölti.

Talán nem is lesz annyira kellemetlen, hiszen közös bennük a bor iránti szenvedély, így érdekes beszédtemában aligha lesz hiány. Édesapja ezenkívül mindig azt mondogatta: barátaidat tartsd meg a szívedben, ellenségeidet pedig tartsd szemmel! Még ha Phillipet nem is tekintette feltétlenül ellenségének, barátjaként semmi esetre sem gondolt rá.

A kóstolószoza már órák óta zárva volt, az alkalmazottak négykor elköszöntek a hétvégére. Minden borospohár frissen elmosva sorakozott a csillogó-villogó bárpulton, és a megbontott borosüvegek a hűtőben várták a következő borkóstolást. A biztonsági világítás puha, derengő fénye bensőséges hangulatot kölcsönzött a nagy helyiségnek.

– Phillip! – kiáltott bele Juliet a csendbe.

– Itt vagyok – válaszolta a férfi, és előlépett a feltornyozott borosrekeszek mögül.

– Mit csinál ott?

– Az édesanyám arra tanított, hogy mindig vigyek magammal egy üveg bort, ha valaki meghív a házába. Megpróbálok tehát találni egy olyat, amelyik jól megy a pizzához – magyarázta a férfi lefegyverző mosollyal. Amikor az anyjáról beszélt, volt benne valami kisfiús, jóllehet a harmincas évei közepén járhatott már.

Juliet a férfi balján lévő polcra mutatva megkérdezte:

– Mit szólna a vörös háziborunkhoz?

– Igen, az jó – mondta Phillip elgondolkodva. – De én valami elegánsabbra gondoltam.

– A pizzához?

A férfi vállat vont.

– Ütközik ez valamilyen szabályba, amelyet nem ismerek?

– Tulajdonképpen nem.

– Ezenkívül ünnepelni támadt kedvem!

– Hadd találjam ki! Medallion megvásárlását akarja megünnepelni. – A mondat sokkal hűvösebben hangzott, mint ahogy Juliet tervezte.

Ám nagy meglepetésére a férfi a fejét rázta.

– Nem, a szabadságomat.

Micsoda különös válasz! Hogyan érthette vajon? Mitől való szabadulását? Vagy ami sokkal érdekesebb: kitől szabadult meg? De ez végül is nem tartozott rá, ezért tapintatosan témát váltott:

– Ha ünnepelni akar, akkor véleményem szerint a 2004-es pinot a legmegfelelőbb.

– Ó, nagyon jó! Látom már, hogy értjük egymást!

A férfi újra mosolygott, de ezúttal a mosolyában semmi kisfiús nem volt, sőt kifejezetten férfias benyomást tett. Juliet nyelt egyet. Barát? Ellenség? Áruló teste egy rövid pillanatra még egészen másfajta kategóriát is számításba vett... Mióta nem mozdult ki a házából? Az utóbbi hónapokban szinte semmilyen társadalmi életet nem élt, a szerelmi életéről pedig jobb nem is beszélni!

– Odakint megvárom – jegyezte meg végül Juliet, és kisietett. A hűvös esti levegőn lassanként visszaállt a szívverése a normális szintre. A holdfény mindig is nyugtató hatással volt rá.

Hátával nekitámaszkodott Phillip cabriójának, és úgy figyelte, hogyan zárja be a férfi az ajtókat. Ő maga csak akkor jött kocsival dolgozni, ha munka után a városban volt megbeszélése, különben inkább gyalog járt. Ezenkívül nem volt hosszú az út hazáig, mindössze néhány perc.

– Az autó nyitva van – kiáltotta oda a férfi. – Bocsásson meg, kérem! Igazán előbb is eszembe juthatott volna, akkor nem kellett volna ilyen sokáig a hidegben álldogálnia.

– Semmi baj. Nem fázom. Szeretek ebben a napszakban idekint lenni.

– Igen, a *Holland Farmson* is mindig ilyen volt esténként.

– Ezt hogy érti?

Az üveggel a kezében Phillip nagy kört írt le.

– Ilyen békés és csendes. Mintha a világ többi része megszűnne létezni, mihelyt a pincészet bezár, és a dolgozók hazamennek. Ha naplemente után a szőlőben járok, mindent elfelejtek magam körül.

– Az apám mindig azzal gyanúsított, hogy én ezt már naplemente előtt is megteszem.

– Maga nem társaságkedvelő, ugye? – kérdezte Phillip, és átjött Juliethez az autó utasülés felőli oldalára.

– Gyakran eljárak otthonról – válaszolta a nő mérgesen.

– De hát én nem is állítottam az ellenkezőjét! – A férfi előzékenyen kinyitotta Juliet előtt az ajtót. A nő az ilyesmihez csak randevúkon szokott. Ennek ellenére nem szólt semmit, hanem helyet foglalt a szép Mercedes utasülésén.

– Egyszerűen sok a dolgom – mondta végül. – Ilyenkor az ember nem jár el túl gyakran hazulról.

– Így van.

– Nem mindenki érti meg a szőlőbirtok iránti odaadásomat.

– Mindenesetre az odaadás és a megszállottság között van egy árnyalatnyi különbség. – A férfi be akarta csukni az utasülés melletti ajtót, de Juliet megállította.

– És a maga számára mi ez, Phillip? Odaadás vagy megszállottság?

– Én becsvágyó vagyok.

Juliet ezúttal hagyta, hogy a férfi becsukja az ajtót, de számára a beszélgetés még nem ért véget.

Amikor Phillip helyet foglalt a volán mögött, folytatta:

– Tehát mindkettő. Aki becsvágyó, az annyira egy dolognak szenteli magát, hogy az már a megszállottsággal határos. Ahogy már mondtam, maga odaadó és megszállott.

Hogyan sikerült ennek a nőnek így sarokba szorítania? Phillipnek valóban az volt az érzése, hogy igazolnia kell magát.

– Csak szeretném kiaknázni a Medallionban rejlő lehetőséget, és bebizonyítani... – Hirtelen elharapta a szót. Apjának és unokatestvérének akarta bebizonyítani, hogy jók voltak az elképzelései, és hogy ő maga is jó volt!

– Mit szeretne bebizonyítani?

– Ó, semmit...

– Tudja, hogy én mit szeretnék? Azt akarom, hogy a boraink a következő versenyen aranyérmeket kapjanak!

– Becsvágyó cél.

– Azt hiszi talán, hogy maga az egyetlen, akinek becsvágyó céljai vannak?

– Szó sincs róla – felelte Phillip mosolyogva, és beindította a motort. Alig egy perccel később Juliet kertkapuja előtt álltak meg. A holdfény és a jól átgondolt, ízléses kerti világítás lehetővé tette, hogy Phillip megcsodálja a ház jól eltalált, egyenes vonalú architektúráját.

– Húha, micsoda klassz háza van! – kiáltotta elismerően.

– Az apám nagyon szerette.

– Magának nem tetszik?

– De igen, olyan szép nagy.

Ahogy mondta, Phillip inkább úgy értette, hogy magányos.

– Hét szoba van benne – magyarázta a nő. – A házvezetőnőm teljesen magába roskadt, amikor megtudta. A saját házámban csak három volt.

– Hát hány háza van? – kérdezte a férfi összezavarodva.

– Csakegy – magyarázta Juliet nevetve. – Volt egymásházam a Gardon folyó partján, hihetetlen kilátással a szőlődombokra. De eladtam, és ide költöztem, amikor... amikor megörököltem ezt a házat. És őszintén szólva nem tudom, mihez kezdjek ekkora hellyel. – Nagyot lélegzett. – Mit csináljak? Most már az enyém.

– És ideális helyen fekszik! – A férfi figyelmesen jártatta végig tekintetét a házon és a garázson, amelyet mesterien illesztettek hozzá a telek enyhén dombos terepviszonyaihoz. Szikladarabokkal keretezett és csinos kis lámpásokkal megvilágított virágágyások húzódtak a bejárathoz vezető ösvény két oldalán.

– Nyáron ez hihetetlenül szép lehet!

– Igen, apámnak varázslatos keze volt. Amihez hozzáért, az kivirult. Teljesen mindegy, hogy borról vagy rózsákról volt szó.

Phillip elgondolkodva nézett a nőre. Már másodszorra említette ma Frank Monroe-t! A hangjában rezgő gyászt nem lehetett nem meghallani. És bár nem irigyelte Julietet a fájdalomáért, amelyet most elszenved, igenis irigyelte azért a bensőséges viszonyért, amely az édesapjához fűzte. Még mielőtt a megfelelő válasz eszébe jutott volna, a nő már ki is nyitotta az autó ajtaját, és kiszállt.

Phillip lassan követte a kerti úton a bejárathoz.

– A háznak a szögletességével és egyenes vonalaival tényleg kifejezetten férfias jellege van – állapította meg szakértő arckifejezéssel.

– Hát, mit mondjak? Azért mégis szeretem – válaszolta a nő szárazon.

– Szerintem illik magához.

– Tessék?

– Nos, a legjobb értelemben – tette hozzá gyorsan Phillip. – Maga egyszerűen nem... szóval maga nem...

– Mi nem vagyok?

A férfi megköszönte a torkát.

– Maga szemlátomást nem fektet hangsúlyt arra, hogy szépítkezzen és agyonsminkelje magát. És a háza ugyanilyen, ha érti, mire gondolok.

– Nem mondaná ezt, ha már bepillantott volna a színpalak mögé.

– Ezt meg hogy érti? – kérdezte a férfi zavartan.

– Mindjárt meglátja.

Amikor Juliet bevezette az előtérbe, Phillip azonnal felfogta, mire gondolt a nő. Az egyszerű fapadló majdnem teljesen eltűnt a vastag, vad mintázatú perzsaszőnyeg alatt, és ameddig a szem ellátott, virágos tapéta borította a falakat. A nyitott ajtón át be lehetett látni a szomszédos ebédlőbe. Súlyos mahagóni tálalóasztalok a hozzájuk illő vitrinek mellett, masszív, fényűző intarziákkal díszített étkezőasztal, amely körül tucatnyi magas, faragott támlájú szék állt sorfalat.

– A berendezés valóban nem mindennapi – állapította meg a férfi, amikor kissé magához tért

a váratlan vizuális sokkból.

– Nem mindennapi? Én iszonyúnak mondanám!

– Az egész ház így van berendezve? – kérdezte Phillip, és felakasztotta a kabátját az előtérben lévő óriási réz állófogásra.

– Minden egyes szoba. Úgy értem, a konyhát kivéve, mert Margaret nem tudott főzni. A saját holmimat egyelőre beraktároztam, míg Margeret lomjait el nem adom. Aztán persze átalakítom a berendezést. Ebbe a házba modern bútorok valók, nem nipppek!

– Tehát továbbra is itt akar lakni? – firtatta a férfi figyelmesen. – Azt hittem, esetleg eladná, mert túl nagy magának.

– Szívesen eladnám, de valamiképp mégis ragaszkodom hozzá. Ráadásul olyan közel fekszik Medallionhoz. Nem esne jól, ha másvalaki lakna itt, és élvezné a kilátást a szőlőre.

Válaszul Phillip csak elgondolkodva bólintott. Bár nem azt hallotta, amire vágyott, de Juliet végső soron nem mondott egyértelmű nemet. Fejével a lépcső felé intve a férfi megkérdezte:

– Azt mondta, hogy hét szoba van a házban?

– Tulajdonképpen nyolc. Egyről mindig elfeledkezem, mert abból Margaret egyfajta babamúzeumot csinált. Gyűjti ugyanis a porcelánbabákat. Szerencsére időközben elvitte mind a kétszáz darabot!

Phillip csak fél füllel figyelt oda. Ez a ház egyszerűen tökéletesnek látszott! Tökéletesnek arra, hogy fényűző, wellness-részleggel kiegészített kis panziót csináljon belőle, amelyet hozzácsatolhatna a szőlőbirtokhoz.

A családját is megpróbálta meggyőzni arról, hogy dédszülei régi udvarházát alakítsák át exkluzív szállodává a *Holland Farms* gazdag vendégei számára. Az olasz reneszánsz stílusban épült masszív ház elsőrendű fekvése ellenére már több mint három évtizede üresen állt. Természetesen átfogó felújítási munkákat kellett volna végezni rajta, de ő biztos volt benne, hogy ez a befektetés igen hamar megtérülne. Apja és unokatestvére azonban az ötletét, mint mindig, most is azonnal elvetette, és ostobaságnak minősítette.

– Mi borászok vagyunk, Phillip, nem szállodások – mondta az apja. Fred szokás szerint helyeselt. És mintha ez nem lett volna elég, még rá is tett egy lapáttal, és megkérdezte:

– Tulajdonképpen miért próbálsz folyamatosan lejáratni a *Holland Farms* jó hírnevét tőle idegen termékekkel?

Hihetetlen! Mintha egy első osztályú szálloda a szőlőbirtokon a cég nevének a lejáratása lett volna!

Medallion mindenesetre panziót fog kapni, és ha Juliet nem akarja eladni a házat, akkor neki építenie kell egyet.

– De elcsendesedett hirtelen – szakította ki a nő a gondolataiból.

– Bocsásson meg, kérem, csak eltöprengtem valamin – válaszolta a férfi zavart mosollyal. – Merre van a konyha?

– Erre.

A tágas helyiség tényleg kellemes ellentétben állt a ház többi részének berendezési stílusával. Szupermodern konyha volt beépített bútorral, csillogó gépekkel, és elég nagy ahhoz, hogy egy kis panziót ellásson.

– Sokkal jobb! – mormolta a férfi.

– Maga nyilván szintén nem szereti a régiségeket.

– Csak a múzeumban. Egy olyan házban, mint ez, nem. Egyszerűen ütik egymást. De a mostohaanyjának jó szeme volt. Némelyik bútordarab elég értékesnek látszik. Árverésen biztosan szép summát hozna magának.

A nő bizalmatlanul megkérdezte:

– Maga ért a régiségekhez?

– Az édesanyám odavan az első telepések korából való bútorokért. Már kisfiúként is minden hétvégén aukciókra jártam vele.

– Akkor nem csoda, hogy Margaret magát választotta Medallion új tulajdonosának! – jegyezte

meg Juliet csípősen.

Kényelmetlen csönd állt be.

– A mostohaanyja nem szólt róla, hogy maga meg akarja venni a birtokot. Én ezt nem tudtam – válaszolta végül a férfi.

– De most már tudja.

Phillip nagyon is jól értette, mit akar ezzel mondani Juliet, de nem adhatta vissza Medalliont, bármennyire is szeretné a nő. Szüksége van rá!

Juliet nagyot lélegezve témát váltott:

– Jobb, ha most a pizzával foglalkozom.

– Segíthetek?

– A pizzakészítésben nem, viszont örülnék, ha kinyitná a borosüveget.

– Persze, máris!

Miután Juliet megmutatta a férfinak, hol vannak a poharak és a dugóhúzó, munkához látott. Míg gombát, zöldpaprikát és szalámit vágott apróra, Phillip bort töltött mindkettejüknek, aztán kényelembe helyezkedett az egyik konyhai széken, és ivott egy kortyot.

– Tényleg nagyon jó! – állapította meg elismerően, és magasba tartotta a poharat.

– Igen, ez az egyik legjobb borunk. – Juliet a kést letéve megfogta a poharát, egy pillanatig élvezte az ital csodálatos illatát, majd ivott egy kortyot. – Határozottan ez az egyik legjobb borunk! – erősítette meg.

Phillip mosolyogva figyelte, hogyan kóstolja a nő a saját borát. Milyen karcsú, nőies nyaka van! Ez eddig fel sem tűnt neki. Keresetlen modora és férfias öltözködése ellenére mágikusan vonzotta benne valami. Valószínűleg csupán a kíváncsiságát keltette fel. Ezenkívül szerette az olyan embereket, akik kiállnak a meggyőződésük mellett, és harcolnak a céljaikért. Vajon más tekintetben is ilyen szenvedélyes?

A férfi hirtelen észrevette, hogy Juliet fürkész tekintettel nézi. Olvasott talán a gondolataiban?

– Nagyon kellemes utóíze van – mondta Phillip, és gyorsan ivott még egy kortyot.

– Igen. Ezt sajnos az életben nem lehet mindenről elmondani – válaszolta a nő sóhajtva, és elkezdte telerakni a pizzát.

– Igen. Sajnos.

Miután Juliet betolta a pizzát a felforrósított sütőbe, leült az asztalhoz Phillip mellé.

– Tulajdonképpen miért éppen Franciaországra esett a választása? – kérdezte, és hátradőlt a székén.

A férfi zavartan pillantott rá.

– Ezt hogy érti?

– Miért költözött Franciaországba? Mi indította arra, hogy megvegye a szőlőbirtokomat?

A férfi homlokráncolva letette a poharát.

– Szeretem Provence-ot. Már a neve hallatán is platánfák árnyékolta falusi terekről, olajfali-
getekről és méhdöngicséléstől hangos gyümölcsösökről kezdek álmodni. Békés és idilli francia
vidéki életről. Amikor először jöttem el Le Pinbe, éjszaka volt, ennek ellenére kiauóztam még
Medallionba. A szőlőben csak a csend meg a levendula, a kakukkfű, a rozmarin és a fokhagyma
illata fogadott. Az orromig sem láttam a sötétben. Aztán feljött a hold, puha, ezüst fénybe burkolta
a szőlődombokat, és éreztem, hogy a megfelelő helyen vagyok. Medallion azonnal elvarázsolt!
Egyszerre hatottak rám a benne rejlő lehetőségek és a kihívások, amelyek itt várnak rám. – És
ezenkívül a lehető legtávolabb akart lenni Kaliforniától és a *Holland Farmstól*!

– Az előbb utalt rá, hogy a szabadságát akarja megünnepelni. Tudom, hogy semmi közöm
hozzá, de kíváncsi természetű vagyok. Mitől szabadult meg?

– A múlttól – felelte a férfi kitérően. – Úgy is lehetne mondani, hogy új kezdetre van szükségem.

– Értem. Csak azt kívánom, bárcsak az újakezdéshez ne az én szőlőbirtokomat választotta
volna!

– El tudom képzelni. És őszintén sajnálom, hogy ilyen nehéz helyzetbe hoztam magát.

– Sajnálja annyira, hogy továbbadja nekem Medalliont? – kérdezte a nő reménykedve.